

případě provedlo příslušné změny stanov představenstvo, třeba že bylo ku změnám valnou hromadou zmocněno, sdílí Nejvyšší soud i tu právní názor soudů nižších stolic i jeho odůvodnění a poukazuje ke svému rozhodnutí čís. 1819 sb. n. s. a souhlasnému dosud neuveřejněnému rozhodnutí R I 1016/22.

Dovolací rekurs není tudíž v případech pod 1, 2, a 4 uvedených opodstatněn a bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. září 1925 č. j. R I 607/25/1.

Poznámka zasílatele:

S právním názorem n. s. ohledně otázky, kdy končí členství vyloučeného člena, nelze souhlasiti a poukazuje se prostě na souhlasnou literaturu — uvedenou podrobně v usnesení rejstříkového soudu — která zaujímá stanovisko zcela opačné. Pozoruhodno jest, že i ve vládní předloze zákona o společenstvech výdělkových a hospodářských z roku 1911 (číslo 823 příloh ke stenografickému protokolu poslanecké sněmovny XXI. zasedání 1911). — vydané nákladem Jednoty záložen — § 81. odstavec prvý ustanovuje: »Společník může býti vyloučen jedině z důvodů ve stanovách určených. Vystupuje pak ze společenstva koncem správního roku.«

R. v. z. s. Jaroslav Karas.

Na základě exekučního titulu o dani z obrátu vydaného proti korporaci nebo výdělkovému a hospodářskému společenstvu nemůže býti vedena exekuce proti osobám odpovědným za správu korporace nebo společnosti.

N. byl od 24. ledna 1923 do 23. června 1923 členem představenstva záložního a obchodního družstva X., zaps. společenstva s r. o. Podle nedoplatkového výkazu berního úřadu v B. ze dne 22./VI. 1925 vydaného proti tomuto družstvu činí daň z obrátu připadající na období, v němž byl N. členem představenstva, i s příslušnými úroky z prodlení Kč 22.748.01.

Na základě tohoto výkazu a výtahu z obchodního rejstříku navrhla finanční prokuratura proti N. exekuci zabavením movitostí odvolávajíc se na § 8 odst. 2, zák. ze dne 11. prosince 1919, čís. 658 sb. zák. a nař., podle něhož N., jako člen představenstva ručí rukou společnou a nerozdílnou za dlužnou daň z obrátu.

Exekuční soud tuto exekuci povolil. — Rekursní soud vyhověl stížnosti N—ově a naříkané usnesení změnil v ten smysl, že se návrhu vymáhající věřitelky na povolení exe-

kuce zájmem movitých věcí k vydobytí pohledávky Kč 22.748.01 s přísl. nevyhovuje.

O d ů v o d n ě n í: Výkaz o nedoplatech, který tvoří exekuční titul je opatřen doložkou vykonatelnosti. Nehledě k tomu, není podle § 54 ex. ř. pro exekuční tituly v § 1, čís. 13 ex. ř. uvedené doložky vykonatelnosti vůbec třeba. Jsouť i bez ní exekuční tituly a zkoumati, zda jinak jsou správné a odpovídající vnitřním předpisům finanční správy nejsou soudy povolány.

Přes to bylo stížnosti vyhověti, poněvadž exekuční žádost nevyhovuje předpisům §§ 7 a 9 ex. ř. Exekuční titul zní: Záložnímu a obchodnímu družstvu X. I když vymáhající věřitel výtalem z obchodního rejstříku prokázal, že dlužník byl v době od 24. ledna 1923 do 23. června 1923 členem ředitelstva tohoto družstva, nedostačuje ustanovení § 8, odst. 2. zák. z 11. prosince 1919, čís. 658 sb. zák. a nař. k tomu, aby se na základě exekučního titulu znějícího proti jmenovanému družstvu vedla exekuce přímo proti dlužníkovi jako osobě odpovědné za správu družstva. Vymáhající věřitelka musí si zjednat exekuční titul proti dlužníkovi, kterému jinak by byla odňata možnost, aby v příslušném řízení správním uplatňoval námitky ohledně své závaznosti a výše nedoplatku daně, který připadá na období jeho činnosti u družstva.

Proti tomuto usnesení podala finanční prokuratura revisní stížnost, v níž uvádí zejména toto: § 9 ex. ř. výslovně praví, že proti někomu jinému, nežli tomu, kdo v titulu exekučním jako dlužník jest pojmenován, může exekuce býti povolena, je-li veřejnými listinami prokázáno, že závazek přešel na ty osoby, proti nimž exekuce jest navržena. Dlužno zabývat se otázkou, zda závazek ku placení daně z obrátu přešel z družstva X. na osobu N.

Přejítí závazku k placení daně z obrátu opírá se o ustanovení § 8 zákona ze dne 11./XII. 1919, čís. 658 sb. zák. a nař., podle něhož ručí solidárně za daň z obrátu korporací nebo společností osoby odpovědné za správu. Nemůže býti sporu o tom, že těmito osobami jsou v daném případě členové představenstva zmíněného družstva. Zbývá pouze rozřešiti otázku, lze-li na základě exekučního titulu proti společenstvu vésti bezprostředně exekuci na jmění jednotlivých členů představenstva. V zákoně čís. 658 z roku 1919 není o tom výslovného ustanovení a dlužno proto sáhnouti k předpisům upravujícím případy analogické a takovým předpisem jest § 11 ex. ř., podle něhož lze na základě titulu exekučního proti veřejné společnosti nebo

společnosti komanditní vésti exekuci bezprostředně na jmění jednotlivých společníků. Je-li výpisem z obchodního rejstříku prokázáno že ten, proti němuž exekuce se vede, náleží ke společnosti.

Při tom nutno uvážit, že společnost jest vlastně jen výběřím daně z obratu, jejíž odvedení chce si stát právě tímto přísným ručením osob odpovědných za správu zajistiti.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl. Odůvodnění: Stěžovateli se nepodařilo vyvrátiti správné a výstižné důvody rekursního soudu, ze kterých byl návrh na povolení exekuce zamítnut. Z pravidla §§ 7 a 9 ex. ř., že exekuce může býti povolena jenom proti dlužníku uvedenému v exekučním titulu, zná zákon pouze dvě výjimky. První v § 9 ex. ř., bylo-li veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami prokázáno, že závazek určený exekučním titulem přešel na osobu, proti které se navrhuje exekuce, druhou v § 11 ex. ř., zně-li exekuční titul proti veřejné obchodní neb komanditní společnosti a exekuce se vede proti jejím osobně ručícím společníkům. V daném případě nejde o žádnou z těchto dvou výjimek, jmenovitě nelze na něj rozšiřovati výjimku § 11 ex. ř., založenou na solidárním závazku osobně ručících společníků za dluhy společnosti podle čl. 112 a 150 obch. zák., jenž se podstatně liší od ručení členů představenstev výdělkových a hospodářských společenstev, podle zákona z 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. Ustanovení § 8 zákona z 11. prosince 1919, čís. 658 sb. zák. o dani z obratu, že osoby odpovědné za správu korporace nebo společnosti ručí za její daň, může býti leda snad důvodem ku předpisu daně v řízení správním, tedy k vydání exekučního titulu, ač o tom v citovaném zákoně samém přímého ustanovení není, ale nemůže exekuční titul nahraditi.

Rozh. nejvyš. soudu z 2. října 1925, R II 290/25.

Dr. Vladimír Jeřábek.

Není nevčasnou žaloba o zrušení spoluvlastnictví společného domu podle § 830 obč. zák., namítá-li žalovaná pouze, že prodejem domu společného pozbyta by bezplatného bytu a provozovny k mandlování prádla.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolání uplatňující pouze dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., spatřuje nesprávné právní posouzení odvolacího soudu v jeho názoru, že újma, která by dovolatelce vznikla prodejem